

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce **Ing. M. Š.**, zastoupeného JUDr. Janou Pánkovou, advokátkou se sídlem Hradec Králové, Letců 1005, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2006, č. j. 9 Ca 137/2004 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Tvrzený nezákonný zásah spatřuje stěžovatel v listině ze dne 30. 3. 2004, zn. 15/2004-120-STSP/6, vydané žalovaným, která zasahuje do jeho vlastnického práva k pozemku parc. č. 284 v k. ú. H. N., neboť v důsledku chybného právního posouzení nabádá třetí osoby k užívání tohoto pozemku z titulu obecného užívání místních komunikací, přestože se o místní komunikaci nejedná. Městský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že stěžovatelem napadený přípis žalovaného není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti obsáhle shrnuje skutkový stav věci, neboť doslova cituje celou správní žalobu a namítá, že městský soud nepřihlédl ke skutkovému

stavu a „zaměnil soukromoprávní otázky s poškozujícím veřejnoprávním tvrzením orgánů veřejné správy“. Má za to, že byl postupem žalovaného, jakož i jemu podřízených silničních správních úřadů, přímo krácen na svých právech. Zdůrazňuje, že Obecní úřad N. opakovaně zasahuje do jeho práv, neboť odstraňuje zámek a řetěz, kterými měl uzamčenu bránu na svůj pozemek. Tato činnost obecního úřadu je Policií České republiky tolerována. Stěžovatel má za to, že se v daném případě jedná o zásah podle § 82 s. ř. s., neboť jde o „akt úředního usměrňování problematiky veřejného práva, v důsledku něhož je stěžovatel slovně osočován a je zasahováno do jeho vlastnického práva“. K těmto zásahům pak dochází na základě existence veřejnoprávní listiny nezákonného obsahu vydané žalovaným. Stěžovatel má tak za to, že byl oprávněn domáhat se správní žalobou, aby parcela č. 284 v k.ú. H. N. nebyla nadále vydávána za místní komunikaci. Domnívá se, že teprve poté by mohl být úspěšný v civilním řízení. Stěžovatel si také posteskl nad tím, že městskému soudu trvalo více než dva roky, než jeho žalobu odmítl jako nepřípustnou. Tuto skutečnost přičítá neexistenci judikatury k dané problematice. Odmítnutí žaloby považuje za přepjatý formalismus a porušení jeho práva na soudní ochranu a spravedlivý proces. Domnívá se totiž, že z jeho žaloby bylo zřejmé, že brojí proti úkonům Obecního úřadu N., zaštiťovanými Krajským úřadem Královéhradeckého kraje a žalovaným, přičemž městský soud si „vybral ze žaloby pouze to, co se mu hodilo“ do odmítavého rozhodnutí, které ani řádně neodůvodnil. Pokud byl stěžovatel odkázán na řízení civilní, tak připomíná, že touto cestou byla již věc řešena (poukazuje k tomu na v žalobě zmíněný a přiložený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2002, č.j. 20 Co 159/2002 - 321). Rovněž není podle stěžovatele důležité, zda k zásahům docházelo již dávno před podáním žaloby. Rozhodné je, že žalobu podal po vyčerpání všech možností ochrany, které mohly vést k nápravě. Stěžovatel závěrem zdůrazňuje, že mu nejde o ochranu svého vlastnictví a klidu ze soukromoprávního pohledu, ale o ochranu před jednáním obecního úřadu, proti němuž nezasáhl žalovaný. Vzhledem ke všemu uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*„nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“*). Jak již ale konstatoval zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, zveřejněn: Sb. NSS 625/2005, *„je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu“*.

Ze správního a soudního spisu k tomu vyplynulo, že stěžovatel má ve svém vlastnictví pozemek parc. č. 284 v k. ú. H. N.. V roce 1999 podala obec N. proti stěžovateli žalobu mj. na určení vlastnictví komunikace nacházející se na citovaném pozemku. Rozhodnutím Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 21. 6. 2000, č. j. 14 C 191/98 - 90, byla tato žaloba zamítnuta s tím, že předmětný pozemek byl právními předchůdci stěžovatele vlastněn od roku 1940 a již v této době se jednalo o cestu. V 80. letech minulého století byla cesta rekonstruována a byl na ní položen asfaltobetonový koberec. Podle názoru okresního soudu, který vycházel ze znaleckého posudku ing. V. M. č. 223/2000, tímto nevznikla samostatná stavba a nelze tedy

oddělovat vlastnictví podkladu věci a vlastnictví povrchu věci. Uvedený závěr byl potvrzen i rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 1. 2001, č. j. 20 Co 564/200 - 104.

Rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2001, č. j. 5 C 1/97 - 306, byla stěžovateli uložena povinnost zdržet se uzavírání vrat umístěných na pozemku parc. č. 284 k.ú. H. N. a bránění B. a J. K. (kteří se vydání takového rozhodnutí domáhali) ve volném vjezdu dopravními prostředky a chůzi. Ke stěžovatelovu odvolání byl však tento rozsudek usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 12. 2002, č. j. 20 Co 159/2002 - 321, zrušen, řízení bylo zastaveno a postoupeno obci N., neboť krajský soud dospěl k závěru, že se tato věc týká obecného užívání pozemních komunikací a k jejímu rozhodování nejsou příslušné soudy, nýbrž silniční správní úřady; k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1141/99. Na základě tohoto usnesení vydal Obecní úřad N. dne 24. 3. 2003 vyjádření adresované B. K. o tom, že se na pozemku parc. č. 284 k.ú. H. N. nachází místní komunikace, která je podle § 6 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. veřejně přístupná. Tato komunikace byla začleněna do sítě místních komunikací III. třídy a označena v tabelárním pasportu místních komunikací pod č. 11c v úseku od tzv. ul. Ch. po deskový most přes místní potok O. Stěžovatel následně podal podnět nazvaný „žádost o zjednání nápravy (...)“ ke Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje a požádal o zásah, neboť podle jeho názoru není předmětný pozemek místní komunikací. Krajský úřad v odpovědi ze dne 25. 7. 2003 uvedl, že není oprávněn rozhodnout o tom, zda se jedná o místní nebo účelovou komunikaci, neboť toto oprávnění přísluší obci.

Podáním ze dne 5. 1. 2004 se stěžovatel domáhal u žalovaného zásahu, který měl spočívat v poučení obecního i krajského úřadu o správné aplikaci zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Stěžovatel měl za to, že předmětný pozemek není místní komunikací, neboť o zařazení tohoto pozemku mezi místní komunikace nebylo vydáno žádné rozhodnutí ani podle zákona č. 135/1961 Sb. ani zákona č. 13/1997 Sb. Žalovaný po vyžádání stanoviska od Obecního úřadu N. o tom, zda má předmětná komunikace charakter stavby, zda je zařazena do sítě místních komunikací a zda bylo ohledně ní vedeno nějaké správní či soudní řízení, zaslal stěžovateli dne 30. 3. 2004 přípis, v němž konstatuje, že předmětná komunikace, která má charakter stavby a je tedy samostatnou věcí, je místní komunikací podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 136/1961 Sb. a je ve vlastnictví obce. Uvedený přípis byl stěžovateli doručen dne 2. 4. 2004 a dne 28. 5. 2004 podal stěžovatel k městskému soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Nezákonný zásah do svého vlastnického práva k pozemku parc. č. 284 k.ú. H. N. shledával v přípisu vydaném žalovaným, který „v důsledku nesprávného právního posouzení nabádá“ veřejnost k užívání jeho pozemku. Poukazuje také na to, že se nejedná o zásah jednorázový, nýbrž trvající povahy a stěžovatel má za to, že teprve přípis žalovaného mu „definitivně uzavřel“ řešení věci před správními orgány. V návrhu petitu se pak domáhal toho, aby žalovaný „revokoval své podání ze dne 30. 3. 2004, zn. 15/2004-120-STSP/6 tak, že pozemková parcela p. č. 284 v kat. území H. N. (...) není místní komunikací“.

V daném případě je nejprve třeba posoudit proti jakému jednání správního orgánu stěžovatel v řízení před městským soudem brojil a jaké jednání tedy považoval za nezákonný zásah podle § 82 s. ř. s. Městský soud ze žaloby dovodil, že stěžovatel nezákonný zásah spatřuje v přípisu žalovaného ze dne 30. 3. 2004 a o tom také napadeným usnesením rozhodl. S tím stěžovatel nesouhlasí a v kasační stížnosti proti tomu uvádí, že v žalobě napadal také „úkony Obecního úřadu N. zaštiťované Krajským úřadem Královéhradeckého kraje“ a pokud městský soud nezákonný zásah zúžil pouze na přípis vydaný žalovaným, porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud s ním však nesouhlasí.

Předně je třeba uvést, že je to zásadně žalobce (v daném případě stěžovatel), který je v návrhu na zahájení řízení (žalobě) povinen zformulovat mj. čeho se jeho podání týká, proti komu směřuje a co navrhuje (§ 37 odst. 2 s. ř. s.). V daném případě byl také povinen označit nezákonný zásah, proti němuž se domáhá ochrany, vylíčit rozhodné skutečnosti, označit důkazy, navrhnout výrok rozsudku a uvést orgán, který zásah provedl (§ 83 a § 84 odst. 3 s. ř. s.). Pokud by některá z těchto náležitostí v žalobě chyběla, předseda senátu by byl povinen stěžovatele vyzvat k doplnění, případně opravě podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). V daném případě však žaloba všechny náležitosti obsahovala a bylo z ní zřejmé, že jí stěžovatel brojí proti zásahu spočívajícímu v předmětném přípisu žalovaného. Přestože v žalobě poukazuje i na další okolnosti (odstraňování zámku a řetězu na jeho bráně Obecním úřadem N., postup Obecního úřadu N. a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje v jeho věci, evidování pozemku parc. č. 284 k.ú. H. N. jako místní komunikace), v petitu žaloby požaduje pouze „revokaci“ přípisu žalovaného ze dne 30. 3. 2004 tak, že předmětná parcela není místní komunikací. Rovněž z textu žaloby je zřejmé, že právě uvedený přípis považuje za zásah, který je třeba žalovat, neboť jím žalovaný „posvětil nezákonné postupy nižších silničních úřadů (...) a dal tím fakticky zelenou k bezbřehému užívání pozemku žalobce“, místo aby zajistil stěžovateli požadovanou nápravu. Bez významu také není, že stěžovatel jako žalovaného označil Ministerstvo dopravy a nikoli Obecní úřad N. nebo Krajský úřad Královéhradeckého kraje. K tomu je třeba poukázat na to, že na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kde je žalovaný určen přímo zákonem (§ 69 s. ř. s.), v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení je to žalobce, kdo určí, který správní orgán bude v dané věci žalovaným (§ 83 s. ř. s.). Závěr o tom, že stěžovatel brojil proti zásahu v podobě přípisu žalovaného, potvrzuje i to, že ode dne doručení tohoto přípisu (2. 4. 2004) zjevně počítal i lhůtu k podání žaloby (28. 5. 2004). Odpovídá-li tedy v žalobě popsanému zásahu označení žalovaného i žalobní petit, nelze po krajském soudu (v daném případě Městském soudu v Praze) požadovat, aby z obsahu žaloby vyhledával a dovozoval také další možné zásahy, proti kterým by stěžovatel mohl brojit. Nejvyšší správní soud má tak v souladu s městským soudem za to, že stěžovatel danou žalobou brojil proti zásahu žalovaného spočívajícího v přípisu ze dne 30. 3. 2004.

Zdejší soud rovněž souhlasí s tím, že uvedený přípis žalovaného za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. považovat nelze. Podle § 82 s. ř. s. je oprávněn každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování. Žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout (§ 86 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Jak správně uvedl městský soud v napadeném usnesení, soudní řád správní ani jiný právní předpis blíže nedefinuje pojmy „zásah, pokyn ani donucení“, nicméně z komentářů k tomuto zákonu a judikatury lze dovodit, že se zásahem rozumí aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci (Brothánková, J., Žiškova, M., Soudní řád správní s vysvětlivkami a judikaturou, 2. vydání, Linde, 2006, s. 167 a Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V., Šolín, M., Soudní řád správní, Komentář, 1. vydání, C. H. Beck, 2004, s. 192). Přesná definice ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony

oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (když ovšem i donucení je zahrnuto pod legislativní zkratku „zásah“). K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 - 80, zveřejněno: Sb. NSS 1176/2007. Nejvyšší správní soud tak nezákonným zásahem již v minulosti shledal např. „*odstranění vozidla na náklad jeho provozovatele (odtažení) k pokynu strážníka obecní policie (podle § 45 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), za situace, kdy vozidlo netvořilo překážku provozu na pozemních komunikacích*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2005, č. j. 8 Aps 1/2005 - 82, zveřejněno: Sb. NSS 932/2006), „*zahájení i provádění daňové kontroly (§ 16 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, zveřejněno: Sb. NSS č. 735/2006) nebo „*zásah policejního orgánu při výkonu působnosti ve veřejné správě*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 - 69, zveřejněno: Sb. NSS č. 623/2005). Naopak za zásah ve smyslu citovaného ustanovení s. ř. s. nepovažoval „*inspekční zprávu, vyhotovenou Českou školní inspekcí podle § 19 odst. 6 zákona ČNR č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství*“, (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 Aps 2/2005 - 44, zveřejněno: Sb. NSS 860/2006), nebo „*sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 o tom, že proti provedení ohlášené stavební úpravy nemá námitek*“, (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 - 80, zveřejněno: Sb. NSS č. 1176/2007).

O zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se tak jedná tehdy, jestliže je možné tvrdit, že napadeným zásahem byl stěžovatel přímo zkrácen na svých právech, a v tomto případě by také správní soud mohl správnímu orgánu zakázat, aby v porušování práva stěžovatele pokračoval a přikázat, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah. Smyslem soudního přezkumu těchto zásahů je totiž vyslovení zákazu pokračovat v porušování práv, což znamená, že efektivní ochranou může být pouze takové rozhodnutí soudu, které se bezprostředně může projevit v právní sféře stěžovatele. Proto také platí, že soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.), a nikoliv, jak je jinak typické pro správní soudnictví, na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz např. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

Předmětným přípisem se žalovaný vyslovil ke stěžovateli podnětu týkajícímu se pozemku parc. č. 284 k.ú. H. N. a jeho zařazení mezi místní komunikace. Jak správně podotkl Městský soud v Praze, žalovaný uvedeným přípisem žádný zásah do stěžovatelových práv nezpůsobil, neboť toliko „*formuloval svůj právní názor*“ na předmětnou komunikaci a možnost ji veřejně užívat. Vzhledem k tomu, že obecním úřadem je tato komunikace považována za místní již řadu let (součástí sítě místních komunikací III. třídy je podle názoru obce od počátku 80. let) a z toho titulu je také veřejností užívána, nelze předmětný přípis žalovaného považovat za přímý zásah do stěžovatelových práv a ani nelze říci, že by bylo do stěžovatelových práv zasazeno v důsledku tohoto přípisu. Naopak se jedná pouze o sdělení správního orgánu, kterým nejsou stěžovateli ukládány přímo žádné povinnosti ani omezena

jeho práva. Předmětný pozemek byl totiž veřejností užíván a obcí za místní komunikaci považován bez ohledu na přípis žalovaného; mezi omezením stěžovatelova vlastnického práva a tímto přípisem tak neexistuje požadovaný bezprostřední vztah. Pokud není předmětný přípis zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., chybí podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o nedostatek neodstranitelný, který brání pokračování v řízení, městský soud zcela v souladu se zákonem stěžovatelovu žalobu odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nelze souhlasit ani s tím, že by svůj závěr dostatečně neodůvodnil. Z napadeného usnesení je totiž zcela zřejmé, proč městský soud nepovažuje přípis žalovaného za zásah a proč stěžovatelovu žalobu odmítl. Nejvyšší správní soud tak důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nehledal.

Jiná situace by nastala pokud by stěžovatel podal žalobu proti zásahu Obecního úřadu N. spočívajícího v odříznutí řetězu a zámku na jeho vratech. Pokud by taková žaloba byla podána včas (tj. ve lhůtě podle § 84 odst. 1 s. ř. s.) a obsahovala všechny zákonné náležitosti, lze předpokládat, že by příslušný soud takový zákrok shledal zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. a v rámci posuzování jeho případné nezákonnosti by musel zkoumat, zda je předmětný pozemek místní komunikací či nikoli. V daném případě tak stěžovatel ale neučinil, neboť svoji žalobu směřoval proti přípisu žalovaného, od jehož doručení také lhůtu k podání žaloby počítal. I kdyby však v žalobě ze dne 28. 5. 2004 brojil proti odříznutí řetězu a zámku na vratech, nemohl by být úspěšný. Z doložených listin (vyrozumění oznamovatele vydaného Policií České republiky obvodní oddělení H. dne 3. 7. 2003 a nedatovaná žádost o zjednání nápravy odeslaná stěžovatelem krajskému úřadu dne 18. 6. 2003) je zřejmé, že k tomuto úkonu obecního úřadu došlo dne 12. 5. 2003 a stěžovatel o něm byl zpraven nejpozději dne 18. 6. 2003; žaloba podaná až 28. 5. 2004 by tak musela být odmítnuta jako opožděná.

Nejvyšší správní soud plně chápe stěžovatelovo rozhorlení nad délkou řízení u městského soudu, které navíc nebylo ukončeno meritorním rozhodnutím, nicméně tato skutečnost nemůže zákonnost závěru obsaženého v usnesení městského soudu nijak zvrátit.

Vzhledem k tomu, že nebylo zjištěno naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu